

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 862: Cần Phải Giác Ngộ Triệt Để, Tất Cả Cảnh Tượng Của Căn Thân Và Khí Giới, Thấy Điều Là Hoa Đốm Giữa Hư Không, Bóng Trắng Dưới Nước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 073)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Cần phải giác ngộ triệt để, tất cả cảnh tượng của căn thân và khí giới, thấy điều là hoa đốm giữa hư không, bóng trắng dưới nước. Mê đắm so đo, chỉ uống công thêm phiền não.】

Đây là thật sự giác ngộ rồi, thật sự minh bạch rồi. Căn thân chính là thân thể của chúng ta; “căn” là nói đến ngũ căn: nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân (mắt, tai, mũi, lưỡi, thân). Khí giới chính là môi trường sống của chúng ta; nhỏ thì như chiếc áo lót mặc sát trên người, đây là môi trường sống của chúng ta; lớn thì như toàn bộ không gian vũ trụ, thấy điều là môi trường sống của chúng ta, nên gọi là khí thể giới.

Phải biết rằng tất cả mọi cảnh tượng ở trong đó đều là giả, không có một thứ gì là thật cả, thấy điều là hoa giữa hư không, bóng trắng dưới nước (không hoa thủy nguyệt). Trong kinh văn có nói: “Mộng huyễn bào ảnh, như lộ như điện” (như giấc mộng, sự huyễn hóa, bọt nước, cái bóng; như sương mai, như ánh chớp); sương và ánh chớp là để tỷ dụ cho thời gian tồn tại của chúng rất đổi ngắn ngủi, giống như tia chớp vậy, hoàn toàn không phải là thật! Chư vị nếu nghe xuyên suốt bộ kinh này từ đầu đến nay, tôi tin rằng quý vị hẳn đã có ấn tượng tương đối sâu sắc.

Sự thật chân tướng của chúng ta là gì? Chính là tương tượng tục của chín trăm nghiệp nhân quả báo trong một sát-na, đích xác là “đương thể tức không” (ngay nơi bản thể vốn là không), “liễu bất khả đắc” (rót ráo chẳng thể được). Phần sau chúng ta sẽ còn giảng đến, sẽ nói đến “tam tâm bất khả đắc” (ba tâm đều chẳng thể được); cái tâm hay chấp trước của quý vị là không thể được, tất

cả mọi cảnh giới đều là pháp do duyên sinh, là hoa đốm trong hư không, bóng trăng dưới nước, rót ráo chẳng thể được. “Năng chấp trước” (cái tâm khởi sự chấp trước) và “sở chấp trước” (đối tượng bị chấp trước) thấy đều là một trường không, thấy đều là chẳng thể được.

Cho nên quý vị đã mê rồi, quý vị không biết được chân tướng sự thật. Do mê nên quý vị mới chấp trước, quý vị mới so đo tính toán. Có lợi ích gì chẳng? Chẳng có một chút lợi ích nào, chỉ là làm tăng thêm phiền não mà thôi. Ngoài trừ việc tăng thêm phiền não ra, quý vị thử nghĩ xem, quý vị có được lợi ích gì? Quả nhiên đã minh bạch rồi thì đối với hết thảy mọi thứ đều không còn so đo tính toán nữa, tâm của quý vị liền an, tâm định rồi, tâm thanh tịnh rồi; đây mới là người giác ngộ. Biết được “năng chấp chi tâm” (cái tâm bám chấp) và “sở chấp chi pháp” (pháp bị chấp) thấy đều không thể được, thế là đối với thân tâm thế giới thấy đều buông xuống.

Buông xuống là gì? Là ta không còn khởi vọng tưởng nữa, không còn so đo tính toán nữa, không còn chấp trước nữa, đây gọi là buông xuống. Một khi đã buông xuống được, thì đời này của quý vị liền được hạnh phúc, liền được tự tại! Quý vị sẽ chỉ nhận được sự thọ dụng (pháp hỷ an vui), quý vị không có phiền não. Phàm phu mê lầm chấp trước, tuy rằng có sự thọ dụng, nhưng cái giá phải trả là quá lớn! Cái giá phải trả đó chính là vọng tưởng, phiền não, chấp trước; họ phải trả cái giá này.